

som en Yttring af „Hoffyge“. — Jeg skal indføre som en Sidebemærkning, at det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds saa i en Række af Aar har ytret sin Hoffyge, thi det har stadig været ham, som ved officielle Leiligheder udbragte et Leve for Kongen uden Tilgift — og da han ikke ønskede at deltage i en saadan Yttring, blev det ærede Medlem sidende og fandt, at det var et „Vennestykke“ af ham at give Kongen et saadant „advarende Tegns“, og han ventede, at Tusinder omkring i Landet derved vilde erklære ham for „den loyaleste Borger i Landet næstefter Kongen.“ Naar nu en Rigsdagsmand, som tilfældigvis dengang tillige var Skolelærer, siger omkring i Landet til Vælgerfolket: Jeg har villet give Kongen en Advarsel. Hs. Majestæts og hans Omgivelses Fremgangsmaade i den seneste Tid tiltaler mig ikke, jeg har villet give Suverænen en venstabelig Advarsel, og jeg anser dette for en særdeles loyal „Sandling“ — saa kunne Folk let faae den Forestilling, at det er en fortjenstlig og loyal Akt jaaledes at blive ved at advare Hs. Majestæt Kongen, og at det særlig ligger for Skolelærere. Vi have hørt adskillige Medlemmer betone, at den hele Optræden af Lærer Andersen var „meget loyal“; har den havt nogen saadan Karakter, som denne Optræden af det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds, vil Ordet „loyal“ fremtræde i en egen Belysning. Man vil ogsaa erindre det berømte Møde i Skanderborg i September Maaned isjor, hvor det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds og Veile Amts 2den Valgkreds bleve proklamerede som Fremtidens Ministre, og hvor den ene af dem modtog Kalbelsen, men den anden, som sagtens anede, at han snart skulde udnævnes til Konge paa Bogsø, bekedent afviste den; her sagde det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds de berømte Ord om, at den udøvende Magt nærmest skulde sammenlignes med en Skriver eller Forvalter i en Forretning. Denne Yttring maa dog senere have generet det ærede Medlem Noget, thi medens den var frisk og som saadan blev fremdraget her i Salen, havde han ingen Indsigelse at gjøre mod Rigtigheden, men alt som Tiden er gaaet, har han i Kraft af den helbige Omstændighed, at intet officielt Referat forelaa, mere og mere ligesom villet udslette den og lade den forsvinde. Men Virkningen af den har neppe kunnet udeblive lige over for dem, der hørte og vidste, at den udøvende Magt ifølge Grundloven er hos Hans Majestæt Kongen, og som derfor i selve Yttringen maatte se en Tilkendegivelse af, at Kongemagten som den udøvende Magts Repræsentant var underordnet den Rigsdag, af hvilken det ærede Medlem er et saa stærkt fremtrædende, et saa afgjørende Medlem. Dette Lars Fester ere gaaede ganske i samme Retning. Vi havde en Fest i Slagelse kort Tid efter at Rigsdagen var sluttet, den 10de Mai, og ved denne Fest foresaldt den i og for sig al-

deles ustraffelige, men ganske paafaldende Demonstration, at der ikke blev udbragt noget Leve for Christian den Niende, men to eller tre Gange for Frederik den Syvendes Minde. (Lauer: Det er ikke sandt!) Er det ikke sandt? Jeg maa virkelig bede det ærede Medlem at vælge sine Udtryk bedre. Det er fuldkommen sandt. Der er udbragt to Gange Skaaler for Frederik den Syvendes Minde. Den ene Gang, hvis jeg ikke huller feil, af Balthazar Christensen og den anden Gang af et Medlem, som sidder her i Salen. Jeg har endnu i Saar, da jeg nu en Gang havde faaet en saa lang Frist, inden jeg skulde udtale mig, opfrisket mig ved at gennemlæse hine, forøvrigt libet opmuntrende Referater, jeg er vis paa, at den er udbragt to Gange. Man kan altid benegte et Referats Rigtighed, men i alt Fald maa jeg bede om, at det ærede Medlem bruger en høfligere Bending. Det vilde være naturligere at sige, at jeg huller feil, eller at Beretningen er urigtig. Jeg veed ikke, om det ærede Medlem for Præstø Amts 6te Valgkreds (Bojzen) er tilstede for at kunne tage sig af det næste Møde, som jeg nu kommer til, nemlig Mødet paa Nøen den 5te Juli. Dette Møde dirigeredes af Hr. Mads Strandstov, som indlebede Fjesten med den sandrige og urbane Sammenstilling mellem Ministre, som ikke vilde adlyde Folkets kaarne Mænds Villie, og snivede Heste, der skulde flaaes ned, og derpaa udbragte et Leve for „en Konge, der forstaar Folkets Onsker og Trang“. Det var efter denne smukke Indledning, at det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds (Holstein-Leberborg), som deltog i hint Møde, sank i Vensfres Arne og proklamerede sit Broderskab med det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds. Naar man nu endelig erindrer den Maade, hvorpaa de Herrer selv optraadte ved Fjestaaltidet i Arninge, saa kan det virkelig ikke undre Nogen, om Skolelærer Andersen har troet, at det var en ganske sikker Landevei, han gik paa, og at det, som de Herrer Fjere, af hvilke jo desuden En var Skolelærer ligesom han selv, havde tilladt sig udenfor Rigsdagen, det kunde han ogsaa være med til. Men Skolelærer Andersen har ikke den fine Gave som de to Herrer, til at distingvere imellem det, der lader sig gjøre, og det, der ikke lader sig gjøre; han kjender ikke det latinske Ordprog: Quod licet jovi, non licet bovi, hvilket paa Dansk kan frit oversættes omtrent saaledes: der er Forskjel paa Kong Salomon og Jørgen Hattemager. Da han ogsaa skulde til at yde Hans Majestæt Kongen en advarende Synlest, som han uheldigvis ud over den Streg, hvor det Tilladelige ender, og det Upassende begynder. Det er ganske naturligt, at de ærede Fjere for Fjertallet derfor søle sig stærkt opfordrede til at staa inde for denne Mand og til at gjøre, hvad de kunne, for at hjælpe ham; thi det er deres Skyld, at han har valgt den feile Veie (S. A.